

**AMBASSADE
DE FRANCE
EN SERBIE**

*Liberté
Égalité
Fraternité*

v i v r e
l e s
c u l t u r e s

Iskustvo Ivane Kojčić

Doktorandkinja na trećoj godini doktorskih studija, stipendija za studije nivoa master 2 iz oblasti biometrije, na Univerzitetu Paris Est Créteil 2017. godine

Pozdrav svima! Zovem se Ivana Kojčić. Rođena sam 1994. godine u Novom Sadu. Osnovne studije Biomedicinskog inženjerstva sam završila u svom rodnom gradu, na Fakultetu tehničkih nauka, kao pripadnica prve generacije ovog smera.

Trenutno sam na trećoj godini doktorskih studija na institutu Inria (Francuskom nacionalnom istitutu za računarstvo i primenjenu matematiku), pri univerzitetu Université Côte d'Azur. Živim u Francuskoj već više od 3 godine. Stipendiju Francuske Vlade sam dobila za master studije iz Biometrije na univerzitetu Université Paris-Est Créteil, za školsku 2017-2018. godinu.

Motivacija za studije u Francuskoj potekla je od želje za stručnim, jezičkim i ličnim razvojem, kao i za sticanjem novog životnog iskustva. Učestvovanje na nekoliko internacionalnih omladinskih razmena mi je dalo dodatni podstrek da iskusim život u nekoj drugoj zemlji i kulturi. Francuski jezik sam učila još u srednjoj školi, a studije u Parizu su mi bile višegodišnja ambicija. Činilo se da mi je bilo jasno šta činiti!

Ne volim da kažem da mi se „ostvarila želja” već da je ovo bio drag rezultat uloženog truda i vremena. Mnogo su me obradovale studije u Francuskoj, život u Parizu, a kasnije i u Nici! Ipak, moram da priznam da je celokupno iskustvo životom tamo u prvih par meseci bilo teže od očekivanog. Pariz je ogroman i užurban grad, a ja sam živela u predgrađu, što je podrazumevalo puno vremena u gradskom prevozu. Tu sam provela prvi semestar mastera, koji se sastojao od predavanja i ispita. Obaveze na fakultetu, administracija i pronalazak prakse iziskuju mnogo vremena, tako da prva 2-3 meseca zahtevaju dodatnu disciplinu i organizaciju.

U drugom semestru sam radila istraživačku praksu na institutu Inria, u mestu Sophia Antipolis nedaleko od Nice, gde sam ostala i na doktorskim studijama. Obavezne prakse studentima daju dragoceno praktično iskustvo i sjajnu odskočnu dasku za dalji rad. Iako je ova praksa bila u oblasti koja me je izuzetno interesovala i na prelepoj Azurnoj obali, plašila me je selidba na drugi kraj zemlje i novi početak koji ona sa sobom nosi. Ipak, rešila sam da odem i srećom, nisam se pokajala!

Moje doktorske studije su iz Neuroimidžinga, što spada u oblast Automatike, Obrade Signala i Slike. Radim u sjajnom multidisciplinarnom i internacionalnom timu, gde se bavimo obradom slika i signala mozga, u cilju ispitivanja veze između njegove strukture i funkcije. Informacije o moždanoj strukturi dolaze od strane modaliteta kao što je difuziona magnetna rezonanca, dok informacije o njegovoj funkciji dobijamo uz pomoć elektroencefalografije i magnetoencefalografije, u vidu moždanih signala koji se mogu sa njima izmeriti. Metode obrade signala i slike nam omogućavaju da se borimo sa svim tim multimodalnim podacima i izvučemo korisne informacije iz njih. Možda zvuči pomalo kao naučna fantastika (nekad i meni tako deluje), no u suštini je to lepa primena matematike, programiranja i neuronauka.

Što se tiče ove stipendije, najiskrenije preporučujem svim zainteresovanima da se prijave. Pre svega jer otvara vrata za iskustva i napredak na profesionalnom i ličnom planu kojima se nema pristup iz matice. Zahvalila bih se ovom prilikom Campus France-u i Francuskom institutu u Srbiji na svojoj podršci koju ova stipendija obuhvata: finansijskoj, administrativnoj, kao i pomoći pri pronalasku smeštaja koja neizmerno znači.

Zahvalna sam na ovom iskustvu i dragocenim uspomenu koje će zauvek biti deo mene. Na studijama, praski, kao i svim profesionalnim prilikama. Na prelepim mestima koje sam posetila, kulturnim i društvenim događajima. Na sjajnim ljudima koje sam upoznala, od koji su neki postali dragi prijatelji. Ipak, još više sam zahvalna (iako se u početku nije tako činilo) svim izazovima sa kojima sam se susrela. Svim administrativnim dokumentima. Trodnevnim „izletima” u imigraciono zarad boravišne dozvole. Svim dugim redovima u kojima sam stajala. Svakom crvenom svetlu, neizbežnom pre zelenog. Svim jezičkim poteškoćama u početku. Bezbrojnim satima u prevozu-hvala i njima, moje strpljenje je u daleko boljoj kondiciji.

Potrebno je uložiti puno truda, vremena, pažnje i živaca. Smatram, bez i trunke sumnje, da je itekako vredno toga. Tako da ako mene pitate...srećno i samo napred!